

Ἡ τέχνη τῶν ἐγγαστριμύδων ἀπασχόλησεν ἀνέκαθεν τοὺς φυσιολόγους, πρῶτος δὲ ὁ διάσημος Ἰωάννης Μύλλερ ἐξηκρίβωσε παλαιὰς τινὰς περὶ τοῦ πράγματος ὑποθέσεις. Ἐσχάτως ὁ ἐν Χάλλῃ καθηγητῆς Küssner ἐδημοσίευσεν ἰδίᾳ αὐτοῦ παρατηρήσεις, τεινούσας νὰ διαλευκάνωσιν ἐντελῶς τὸ ἐνδιαφέρον ζήτημα. Κατὰ ταύτας τὸ ὄντως περιέργον φαινόμενον τῆς ὥσῃ ἀπὸ μακρότερον κειμένου τόπου ἀντηχίσεως τῆς φωνῆς τοῦ ἐγγὺς ἡμῶν ὁμιλοῦντος ἐγγαστριμύδου ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἰδιόζοντος αὐτῷ τρόπου τῆς ἐκπνοῆς, ἥτις ἔχει νὰ προσκρούσῃ εἰς τὴν στενοτάτην παρ' αὐτῷ γλωττίδα, ἐνῶ μετ' ἀσυνήθους βραδύτητος συστέλλεται ὁ θῶράξ του καὶ το διαφράγμα τηρεῖ τὴν κατὰ τὴν εἰσπνοὴν πεπιεσμένην θέσιν του, εἰς τρόπον ὥστε ἡ κοιλία κατὰ τὴν ὁμιλίαν νὰ μένῃ ἐξωγικωμένη. Ὁ ἀλλόκοτος τῆς φωνῆς του ἥχος προέρχεται ἐξ ἀνατομικῆς ἀνωμαλίας αὐτοῦ τοῦ λάρυγγος, ὅστις ἀντὶ νὰ τείνῃ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν πρὸς τὰ ἄνω, τοῦδ' ὅπερ συμβαίνει κατὰ πᾶσαν κανονικὴν ἐκπνοήν, φέρεται παρὰ τῷ ἐγγαστριμύδι πρὸς τὰ κάτω, καὶ ὡς ἐκ τούτου φαίνεται ἀντηχοῦν τὸ στήθος του. Τὸ τοιοῦτον ὅμως προκαλεῖ μεγίστην ἀσάφειαν περὶ τὴν ἐκφορὰν τῶν συμφώνων, διότι δὲν χρησιμοποιοῦνται οἱ στοματικοὶ μῦς, ἀκριβῶς ὅμως ἡ δυσδιάκριτος αὕτη προφορὰ προξενεῖ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀπέχοντος δῆθεν τοπικῶς ἤχου ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας τῶν κυριωτέρων τῆς φωνῆς τόνων. Τὰ φωνήεντα δὲν ἀποδεκατίζονται ὡς τὰ σύμφωνα· καὶ αὐτὸ δὲ τὸ εὐαισθητότερον ἰ μόνις ἀποκλίνει πῶς πρὸς τὸ ε. Ὁ ἐγγαστριμύδης πάσχει καὶ ἀκινήσιαν τῆς γλώσσης, ἥτις κατάνειται παρ' αὐτῷ ὥσῃ ἀσελ προσκεκολλημένη ἐν τῷ βυθῷ τοῦ στοματικοῦ κοιλώματος. Ὁ προκηρσίδης καθηγητῆς τῆς φυσιολογίας συμπραίνει ἐκ πάντων τούτων, ὅτι ἡ τέχνη τοῦ ἐγγαστριμύδου εἶνε μικρά τις τροποποίησις ἡ μᾶλλον τελειοποίησις τῆς λαρυγγοφωνίας, τοῖς δὲ ὁρεγομένοις αὐτῆς συνιστᾷ τὴν εἰς λαρυγγισμοὺς ἀσκήσιν.

Καὶ μεταξὺ τοῦ ὠραίου φύλου ἔχει διαπύρους θαυμαστάς ὁ Βίσμαρκ. Ἀγγλίας τις Miss, ἐνδουσιασμένη διὰ τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ γερμανοῦ ἀρχικαγγελλίου ἔστειλε πρὸς τὸν εἰς αὐτὸν τὸ ὠραῖον λευκώμα τῆς μετὰ τῆς θερμῆς παρακλήσεως, ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ γράψῃ ἐν αὐτῷ ὀλίγα λέξεις, διότι, προσέθετεν ἡ νεαρὰ κῆρυξ, ἤθελε θεωρήσῃ μέγα τοῦ βίου τῆς εὐτυχίαν, ἐὰν ἀπέκτα χειρόγραφον τοῦ μεγίστου τῆς Γερμανίας ἀνδρός. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ Βίσμαρκ δὲν φημίζεται ἐπὶ προσοχίᾳ καὶ ἀβρότητι, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα θεωρεῖται ὡς ἀδυσώπητος τιμωρὸς πάσης φαντασιπληξίας καὶ ἀνοησίας· τὴν φορὰν ὅμως ταύτην εὐρέθη ἔσθ' ὁ καλὸς του τὸ φεγγάρι, ὡς κοινῶς λέγομεν, καὶ δὲν κατώρθωσε ν' ἀντισητῇ εἰς τὸν ἐξ Ἀγγλίας τοῦτον πειρασμὸν τῆς γυναικείας ματαιότητος καὶ ἔγραψεν ἐπὶ τῆς πρώτης τοῦ λευκώματος σελίδος τὰς ἐξῆς λέξεις, τῶν ὁποίων δὲν μεταδίδει ὅλην τὴν χάριν ἢ πρόχειρος ἑλληνικὴ μετάφρασις: „Φυλάξου, παιδί μου, ἀπὸ τὰ ὀνειροπολήματα, διότι κανὲν κτίριον δὲν κτίζεται τόσο εὐκόλῃ, καὶ δὲν κρημνίζεται τόσο δύσκολα, ὡς αὐτά.“ Οἱ καὶ ὀλίγιστον γαλλίζοντες ἐκ τῶν ἡμετέρων Ἀναγνωστῶν ἐνόησαν βέβαια ὅτι ὁ Βίσμαρκ ἐξέφρασε τὰ *ὀνειροπολήματα* διὰ τῶν *châteaux en Espagne*, τοῦ ὁποίου ἀντίστοιχος γερμανικὴ ἔκφρασις εἶνε τὰ *Luftschlösser*, ἅτινα ἀναδεικνύουσιν ἄρτιον τὸ ὠραῖον τοῦ δαιμονίου ἀνδρός ἀπόφθεγμα.

Ἐνῷ ἐξ ὅλων ἐκδόσεις ὑπάρχουσιν ἐν ἐνεργείᾳ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐφετινοῦ φθινοπορίου ἐν Ἀγγλίᾳ, μέλλουσαι νὰ διαρκέσωσιν αἱ πλεῖσται πέραν τοῦ ἔτους τούτου, καὶ ἄλλη ἀγγέλλεται νέα, διεθνὴς αὕτη καὶ προωρισμένη ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ γυναικῆ ἐργόχειρα. Συνέστη δὲ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς τῆς Βασιλείσσης Βικτωρίας ἐπιτροπὴ κυριῶν τῆς ἀνωτάτης καθ' ὅλον τὸ κράτος ἀριστοκρατίας, ἐν ὅῃς ἀναφέρεται καὶ ἡ Κυρία Ροζεβερύ, τὸ γένος Ρότοχλιν, ἐγένετο δὲ ἤδη γνωστὸν διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι ἅμα τῷ θέρει τοῦ προσεχέως ἔτους ἀρχεται ἡ ἐκθεσις ἐν Glasgow τῆς Σκωτίας. Αἱ ἐν λόγῳ κυρίαι παρακαλοῦσι πάντα τὰ ἔθνη, πεπολιτισμένα καὶ μὴ, ν' ἀποστείλωσι δειγμάτων τῆς φιλοπονίας τοῦ ὠραίου φύλου των, διότι ὑπὲρ ταύτης πρώτιστα, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ὑπὲρ τῆς φιλοκαλίας θὰ κριθῇ ὁ ἀγών. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον αἱ φρόνιμοι ἐκείναι ὅσον καὶ σημαντικαὶ Ἀγγλίδες ποιοῦνται ὅπως οὖν μακρὸν ἐν τῷ προγράμ-

ματι τῆς ἐκθέσεως λόγον περὶ τῆς γυναικείας καρτερίας, πρὸς ἔπαινον καὶ ἐνθάρρυνσιν τῆς ὁποίας καὶ μόνον ἀνέλαβον αὐταὶ οὐ τὴν τυχοῦσαν φροντίδα πρὸς διοργανώσιν τοιαύτης διεθνούς πανηγύρεως. Ἀποκλείονται δὲ σκοπίμως τῆς ἐκθέσεως τὰ κενητὰ σκεπάσματα ἀνακλιντρων, ἐδρῶν ὡς καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀδικαιολόγητον πολυτέλειαν, π. χ. τὰ πλεῖστα κεντήματα, τὰ τεχνητῶς ἐξηραμμένα ἄνθη, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ ἐκ μαλλίου, τριχῶν ἢ κηροῦ τοιαῦτα. Μία μικρὰ παραχώρησις ἔχειν καὶ πρὸς τὰ παιδιά, ἐπετράπη δηλ. ἡ ἐκθεσις πλαγγῶνων, ἔπαινοισι δὲ διὰ τοῦτο αἱ ἐφημερίδες τὴν τρυφερότητα τῶν ἄλλως τόσο ἀυστηρῶν ἐκείνων μητέρων.

Ὁ κύριος Iwan de Woestyne, ὁ βασιλεὺς τῶν ἐν Παρισίοις Reporter, τῶν μισθοφόρων δηλ. ἐκείνων, οἵτινες ἐπαγγέλλονται τὴν περισυλλογὴν ὅσων πλείστον καὶ τῶν νεωτάτων διὰ τὰς ἐφημερίδας εἰδήσεων, ἐπενόησε τὴν ἐξῆς ὄντως πρωτότυπον ἀπόπειραν, ἥτοι νὰ ζητήσῃ αὐτοπροσώπως ἐκάστου τῶν τεσσαράκοντα μελῶν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τὴν ἔγγραφον γνώμην περὶ τῆς ἱστορικῆς ἡρώιδος Ἰωάννας Δ' Ἀρκ, τῆς ἄλλως ὑπὸ τὸ ὄνομα Αὐρηλιανῆς Παρθένου γνωστῆς. Ἐπεσκέφθη λοιπὸν πάντας, ἔλαβε τριάκοντα ἐννέα αὐτοσχέδιους, συντόμους καὶ αὐτογράφους περὶ τοῦ πράγματος γνώμας. Εἷς μόνος, ὁ διάσημος συντάκτης τῆς Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων John Lemoigne ἡρώητη νὰ γράψῃ τι, ἀντὶ δὲ τούτου ἔσπευσε νὰ δείξῃ πρὸς τὸν ὀχληρὸν ἐπισκέπτην τὴν θύραν τοῦ γραφείου του.

Αἱ πλεῖσται τῶν ἐσπευσμένων τούτων ἀποφάνσεων εἶνε, ὡς εἰκός, ἔρημοι πάσης πρωτυπίας καὶ βαρύτητος, ὑπάρχουσιν ὅμως μεταξὺ αὐτῶν καὶ τινες ὁμοιολήθεις, ἐπιτυχεῖς, μάλιστα δ' εὐφρεῖς. Ἀφίνομεν τέσσαρας ἐμμέτρους, ὡς ἔγραψαν οἱ δύο ποιηταὶ Coppée καὶ Sully-Prudhomme, ὁ κριτικὸς Mezières καὶ ὁ αἰώνιος τῆς Ἀκαδημίας Γραμματεὺς Camille Doucet. Ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς Victorien Sardou εὐρεστέστη νὰ γράψῃ περὶ τῆς ὕψεως τῆς Ἰωάννας ὡς ἐξῆς: „Πολὺν καιρὸν ἐφантаζόμεθα τὴν Αὐρηλιανὴν Παρθένον ξανθήν. Σώζεται ὅμως ἐπιστολὴ τῆς πρὸς τὸν Dunois· τὸ γράμμα τοῦτο εἶνε ἐσφραγισμένον μὲ κηρίνον σφραγίδα, καὶ κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἐποχῆς τῆς μία θριεῖ εἶνε περασμένη διὰ τοῦ κηροῦ, καὶ αὕτη ἡ θριεῖ εἶνε μαύρη.“ Ὁ Cherbuliez ἔγραψε: „Διατὶ ν' ἀπαιτῶμεν τὴν ἐν ταῖς ἀγίαις κατὰταξιν τῆς ἡρώιδος μας, ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ κατορθώσωμεν; Ὅσον καὶ ἂν ὠμίλει ἐκείνη μὲ τοὺς Ἁγίους δὲν ἦτον ὅμως Ἁγία· ἦτο ἀγαθὴ Γαλλίς.“ Κάτωθεν ἔγραψεν ὁ Rousset: „Παρακαλῶ τὸν ἀνωτέρω κ. συνάδελφόν μου νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν θεωρῶ Ἁγίαν, καὶ μάλιστα Ἀγιοτάτην, καὶ τοῦτο, διότι ἦτο ἀγαθὴ Γαλλίς.“ Ὁ στενὸς τοῦ Γαμβέττα φίλος δὲν ἐλησμόνησε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἔγραψεν ἐμμέτρως καὶ αὐτὸς τὰ ἐξῆς: „Ὡ καλὴ τῆς Λωρραίνης παρθένος, ἐὰν ἐπὶ στιγμὴν ἀνέλξης, θὰ ὠδήγηες πᾶς στρατιάς μας ὑπὲρ τὰ ὄρη εἰς τὰς πεδιάδας πρὸς νέας μάχας, καὶ ἀψηφούσα τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους θὰ Σοι ἔστηναν, ἤθελες ἐνθυμηθῇ, ὅτι καὶ τὸ Μῆτς ἦν ὡς Σὺ κατατάχμαστον κοράσιον καὶ παρὰ Σοῦ ἀναμένει νέαν ἐλευθερίαν.“ Ἐλευθέρωσέ το ἀπὸ ζυγόν, ὁ ὅποιος κυρτάνει τοὺς συμπατριώτας Σου, ἀπόδοσέ τῳ τὸ ἀσπίλον παρελθόν σου καὶ φέρε το εἰς τὸ φῶς τῆς γαλλικῆς ἡμέρας!“ Καὶ ὁ κωμωδιοποιὸς Labiche ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐλευσεως νέας τινος Ἰωάννας, κάτωθεν ὅμως αὐτοῦ ἔγραψεν, ὥσῃ ἀπαντῶν, ὁ φρόνιμος Λεσσέφ: „Νέα Ἰωάννα δι' ἐμὲ εἶνε Γαλλία φιλεργήνικη.“ Ὁ Δουμᾶς ἔγραψε: „Νομίζω, ὅτι πᾶς Γάλλος σέπτεται περὶ τῆς Ἰωάννας ὡς ἐγώ. Δηλ. τὴν θαυμάζω, τὴν ὀρηνῶ καὶ τὴν προσδοκῶ.“ Τελευταῖος καὶ εὐφρόστερα πάντων ἔγραψεν ὁ Pailleuron, ὅστις δὲν ἔλειψε νὰ πειράξῃ καὶ πάλιν τοὺς λογίους συμπατριώτας του διὰ τῶν ἐξῆς: „Ἡ Αὐρηλιανὴ Παρθένος δύο κακὰ ἔπαθε μεγάλα· ἀνεβίβασθη ζῶσα ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ νεκρὰ εἰς τὸ ἱκρίωμα τῆς κριτικῆς· καὶ οἱ μὲν Ἀγγλοὶ καύσαντες τὴν Ἰωάνναν, ἔγειναν αἴτιοι νὰ καταταχθῇ μεταξὺ τῶν μαρτύρων, οἱ λόγοι ὅμως τὴν ἔκαμαν ὑστερικὴν.“ Ἐγὼ προκρίνω τῶν Ἀγγλῶν τὴν διαγωγὴν.“

Λογική. Τί ἔκαμες, καυμένε, τὸ ὠραῖο τὸ μπαστούνι Σου. Λέπει τὸ χεροῦλι του. — Τὸ ἔκοψα, διότι ἦταν πολὺ μεγάλο. — Καὶ διατὶ τὸ ἔκοψες ἀπὸ πᾶνω; — Διότι ἀπὸ πᾶνω ἀκριβῶς μοῦ ἤρχονταν μεγάλο.